

δειλιασμένου, νέα θρησκεία τῆς καρδιάς. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀντίθεσις τοῦ ἀρχαίου ἰδανικοῦ καὶ τοῦ νέου φανερόνεται καὶ ἐς τὴ συμβολικὴ Γέννησι τοῦ Κρίνου, ὅπου ἀπὸ τὸ χαλασμὸ ποῦ φέρνει ἡ ὀργὴ τῆς Θεᾶς προβάλλει ὁ εὐωδιασμένος ἀνθὸς μὲ τὰ χιονόατα φύλλα, σύμβολο τῆς Δικαιοσύνης ποῦ ἡ νέα Θρησκεία ἔσφησε τοῦ ἀναγεννημένου κόσμου βασιλίσα.

[Ἐπειτα τὸ τέλος]

Γ. ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ

Ἡ ΖΩΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΑΣΗΜΑΚΗ

Ὁ κύριος Μιλτιάδης Ἀσημάκης, ὑπουργικὸς ὑπάλληλος ἐπὶ τῆς προκατόχου Κυβερνήσεως καὶ ἤδη ἀγνώστου ἐπαγγέλματος, ἀπεφάσισε τέλος πάντων καὶ αὐτὸς νὰ δώσῃ μίαν χορευτικὴν ἐσπερίδα εἰς τὸ σπίτι του. Ἀποκρηῆς ἦταν, εἶχαν ἓνα σωρὸ ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ ἀναβάλλῃ; Μήπως εἰς δεκαπέντε ἢ εἴκοσι ἡμέρας θὰ ἐγένετο πλουσιώτερος; Μία ψυχὴ ποῦ θὰ βγῆ, ἄς βγῆ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Αὐτὴ ἦτο ὅλη ἡ φιλοσοφία τοῦ χοροῦ τοῦ Κου Ἀσημάκη.

Τὴν Κυριακὴν ἐκεῖνην τὸ σπίτι ὅλο ἀπὸ τὸ πρῶν ἦτο εἰς ἀναστάσιον. Ὁ οἰκοδεσπότης ἔκρινε καλὸν νὰ συμπιλιωθῆ μὲ τὴν σύζυγόν του, μὲ τὴν ὁποίαν τὴν προτεραίαν εἰς τὸ ζήτημα τῶν προσκελήσεων ἤλθεν εἰς ῥῆξιν, — ὁ κ. Ἀσημάκης δὲν ἔννοοῦσε νὰ προσκαλέσῃ, παρὰ ὅσους τοὺς εἶχαν προσκαλέσει καὶ αὐτοὶ εἰς τὰ σπίτια των, — καὶ ἀπὸ κοινοῦ οἱ σύζυγοι ἐφρόντιζαν διὰ τὰ τῆς ἐσπερίδος. Τοὺς ἐδοῦθη ἡ ὑπηρετρία καὶ εἰς ἀνεπίδες τῆς κυρίας Ἀσημάκη, νέος τοῦ συρμοῦ, ἄεργος, ἔνομαζόμενος Ἀλκιβιάδης, ἀλλὰ μὴ καυχώμενος παρὰ μόνον διὰ τὸ ταλὰν τὸ ὅποιον εἶχε νὰ διοργανῶν διασκεδάσεις. Ἦρχισαν λοιπὸν μὲ πυρετώδη ταχύτητα νὰ λύνουν νὰ κρεβάτια, νὰ μεταβάλλουν ὅλα τὰ δωμάτια εἰς αἰθούσας, νὰ σηκόνουν τὰ χαλιά, νὰ ξεσκονίζουν, νὰ τοποθετοῦν, νὰ διακοσμοῦν. Ἐν τῷ μεταξῷ συνέρρεον ἐκ τῶν γειτονικῶν οἰκιῶν ἐπιπλα καὶ σκεύη, καθίσματα, δίσκοι, ποτήρια, ποτηράκια καὶ φλυτζάνια. Εἶχε τὸ νοικοκυριὸν τοῦ ὁ Κος Ἀσημάκης, ἀλλὰ ποῦ νὰ φθάσῃ διὰ πενήντα πρόσωπα, ὅσους ὑπελόγιζε τοὺς προσκεκλημένους του! Συνέρρεον δὲ ἐκ τῆς ἀγορᾶς συγχρόνως καὶ τὰ διάφορα ὀψώνια, τὰ ὁποῖα ἔστελλεν ὁ κ. Ἀσημάκης ἐπιτηδὲς ἐξελθῶν, γλυκίσματα, ποτὰ, μπουμπόν, τυριά, σαλάμια, χαδιάρια καὶ φραντζόλες διὰ τὰ σάνδβιτς. Εἰς ἕκαστον δέμα, τὸ ὅποιον παρελάμβανεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ὀψοκομιστοῦ ἢ Κου Ἀσημάκη ἔλεγε στερεοτύπως:

— Πῶ! πῶ! ἔσβυσε ὁ Μιλτιάδης μου. Τί τὰ ἤθελε ὁ εὐλόγημένος τόσα ἔξοδα! . .

— Καλὲ θειά, μὲ τὰ σωστά σου; ἀπάντα ὁ Ἀλκιβιάδης! θέλεις νάφῃς νηστικὸν τὸν κόσμον, ποῦ θάλλῃ στὸ σπίτι σου νὰ διασκεδάσῃ;

Ἄλλ' ὁ μεγαλύτερος καυχᾶς μεταξῷ θείας καὶ ἀνεψιοῦ ἔγεινε τὸ ἀπόγευμα, μετὰ τὸ γενικὸν σιγῶσιμα τοῦ σπιτιοῦ, ὅταν ὁ τελευταῖος διέταξε τὴν ὑπηρετρίαν νὰ σηκώσῃ μερικὰ ἐπιπλα, — σεντούκια, παληὰ τραπέζια καὶ τὰ παρόμοια, τὰ ὁποῖα, ἐλλείψει χώρου εἶχον μεταφέρει ἐκ τῶν εὐπρεπισθέντων δωματίων εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου, ἐκεῖ παρὰ τὸ παρᾶθρον.

— Τ' εἶν' αὐτὰ ἐδῶ; Πάρ' τα, Οὐρανία, πάρ' τα γρήγορα!

— Καὶ ποῦ νὰ τα πάῃ; εἶπεν ἡ Κου Ἀσημάκη.

— Ἐρῶ κ' ἐγὼ ποῦ νὰ τα πάῃ! ἐδῶ μονάχα δὲν μπουρουν νὰ μείνουν.

— Καὶ τί σου κίνουν ἐδῶ; Ποιὸς θὰ τα ἰδῇ ἐδῶ;

— Μπα! καλὲ τί λές! στὸ διάδρομον; ὄλος ὁ κόσμος στὸ διάδρομον θὰ εἶνε... Καὶ τί νομίζεις, ἢ σάλες τοῦ σπιτιοῦ πρέπει μονάχα νὰν καθαρὲς καὶ συγυρισμένες; Ἀμ' ἂν ἦταν ἔτσι! Ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη θὰ καταλάβῃ σὲ τί λογῆς τάξι τῶχης τὸ σπίτι σου.

— Ἀς μὲ ποῦν κακονοικοκυρά, δὲ θέλω ἄλλες φασαρίες νὰ ζῆς... Οὐρανία! νάφῃς τὰ πράγματα ἐκεῖ ὅπως εἶνε.

— Οὐρανία, νὰ πάρῃς ἀπὸ 'δῶ τὰ πράγματα ἀμέσως!

Ἡ Οὐρανία ὑπήκουσεν εἰς τὴν εὐκολωτέραν διαταγὴν. Ἄλλ' ὁ Ἀλκιβιάδης ἤρχισε νὰ διαμαρτύρεται, νὰ λέγῃ, νὰ φωνάζῃ, ὄχι, ἔννοεῖται, χωρὶς νάνταποκρίνεται ἐναμίλλως καὶ ἡ θεία του, ἕως οὔ, μετὰ μακρὰν λογομαχίαν, εὐρέθη ὁ μέσος ὅρος καὶ ἀπεφασίσθη νάναρτηθῆ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ διαδρόμου, ἐν παραπέτασμα καὶ νὰ σκεπασθῇ οὕτως ἡ ἀσχημία. Καὶ ἂμ' ἔργον. Ὁ Ἀλκιβιάδης ἔλαβεν ἐν κλινοσκεπάσμα ἐρυθρὸν καὶ το ἐκάρφωσεν ἐκεῖ μὲ δύο καρφία ἀπὸ τὸν ἓνα τοῖχον εἰς τὸν ἄλλον.

— Τώρα μάλιστα! εἶπεν ὁ Ἀλκιβιάδης, θαυμάζω τὸ ἔργον του.

— Μίαν ἀηδία εἶνε! ὅλο τὸ μέρος ἀπάνω ἄδειο, εἶπεν ἡ θεία.

— Καὶ ποῦ νὰ σου βροῦμε μπερντὲ νὰ φθάνῃ ὡς τὸ ταβάνι! εἶπε καὶ ἡ ὑπηρετρία.

★

Ἡ σκηνὴ τῆς κατασκευῆς τῶν σάνδβιτς ἦτο μία τῶν κωμικωτέρων. Ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν ποῦ ἔτρωγαν, ἐστρωμένη μὲ τὸ τραπεζομάνδουλον, ἔφεραν τὲς φραντζόλες καὶ τὰ λοιπὰ χρειώδη καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Ἀσημάκη ἐπελήφθησαν ὅλοι τῆς κατασκευῆς. Ἐν τῷ μεταξῷ ἔτρωγον τὰ ὑπόλοιπα καὶ τὰ ψυχία τοῦ ἄρτου, τοῦ τυροῦ, τοῦ χαδιαρίου, τοῦ βουτύρου καὶ αὐτὸ ἦτο δι' ἀπόψε ὅλον τὸ δεῖπνόν των.

— Βρέ, βρέ, βρέ, τί κάνεις αὐτοῦ! ἐφώναζεν ὁ Κος Ἀσημάκης πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην, ἅμα τὸν ἔβλεπε νὰ παρεγμίζῃ πολὺ κανένα ψωμάκι. Τί, θὰ τοὺς ταῖσω γῶ στὸ σπίτι μου; Ἀπὸ λίγο, τοὺς μασκαράδες!

— Ἐχετε δίκιο, πολὺ σαλάμι ἔβαλα, ἔλεγεν ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ ἀφήρει ἐν τεμάχιον, τὸ ὅποιον ἔχαπτε, χωρὶς νὰ τον βλέπῃ ὁ θεὸς του.

Καὶ ἐτελείωσε καὶ ἡ προπαρασκευὴ αὕτη καὶ καθὲς ἀπεσύρθη διὰ νὰ ἐνδύθῃ. Πρῶτος συνεπλήρωσε τὸν καλλωπισμὸν τοῦ ὁ Ἀλκιβιάδης, ὁ ὁποῖος βγήκε εἰς τὴν σάλαν καὶ ἤρχισε νὰ ξύνη ἐν τεμάχιον κηρίου εἰς τὸ πάτωμα, διὰ νὰ τὸ κάμῃ ὀλισθηρὸν, χορεῖων συγχρόνως, ἤναψε δὲ μετὰ τοῦτο τοὺς ἐπὶ τῶν τοίχων κηροστάτες.

— Σβύστα, σβύστα, γρήγορα! ἐφώναζεν ἐκμανῆς ὁ Κος Ἀσημάκης ὅταν ἐξῆλθε, διευθετῶν τὴν ρεδιγκόταν του, καὶ εἶδε τὴν πρόωρον ἐκεῖνην φωτοχυσίαν. Ἀπὸ τότε θὰ μου καοῦν πρὶν τελειώσῃ ὁ χορὸς.

Ἐκ τούτου ἤνοιξε συζήτησις, ἂν εἶνε ὥρα νάνάψουν τὰ κηρία ἢ ὄχι, ἢ ὁποῖα παρετάθη — χωρὶς ἔννοεῖται νὰ τα σβύσουν, — ἕως οὔ οἱ πρῶτοι προσκεκλημένοι ἐκτύπησαν τὴν θύραν.

Ὁ Κος Ἀσημάκης ἐμόρφασε καὶ ἔτρεξε νάνοιζῃ.

